

„Har den Herre været her?“

„Ja, det er vel en Timestid siden. Han skrev vist noget bagpaa.“

Per vendte Kortet. Der stod: „En gammel Veteran ønsker Dem Held og Lykke til Deres patriotiske Kamp.“

Det svimlede et Øjeblik for ham. Han blev staaende med Kortet i Haanden og smilte vagt. Skønt han selv forlængst havde glemt den overmodige Profeti, han i sin Tid havde udslynget, følte han i sin opløste og halvt fortvivlede Sinds-tilstand denne Hilsen som en overnaturlig Haands-rækning, en fornyet Bekræftelse af hans dæmoniske Pagt med Lykken.

Han saa paa sit Ur. Han kunde endnu naa Toget og være paa „Skovbakken“ til Middag.

„Kan du huske,“ sagde han til Jakobe, saa snart de var bleven alene, „at du og Ivan bebrejdede mig min Optræden hos Max Bernhardt, navnlig mit Forhold til Oberst Bjerregrav, og det paa en Maade, som —.“

„Nu vil vi ikke igen tale om det,“ afbrød hun ham urolig.

„Jo, det skal vi netop tale om! . . . Se her!“

Han rakte hende Oberstens Kort.

„Har han været hos dig?“

„Ja. — Læs, hvad der staar bagpaa! — Naa, hvad siger du saa?“

Jakobe vidste virkelig ikke, hvad hun skulde sige. Hun var saa sært bedøvet af Overraskelse. Det var med et næsten frygtsomt Smil, hun lagde Hænderne paa hans Skulder og udbrød:

„Men er du da en hel Trolldmand, Per!“

*

*

*